

B – 3^e zondag van de Advent – 12/13 december 2020

Jesaja 61,1-2a.10-11; antwoordpsalm Lucas 1,46-50.53-54; 1 Thessalonicenzen 5,16-24; Johannes 1,6-8.19-28

Wie ben ik?

Als je een boek leest, een boeiende roman of een spannende detective, dan verplaats je je als lezer in het verhaal. Je loopt als het ware mee met de personen in het boek, je laat je meeslepen door wat de auteur van het boek schrijft. Je kijkt toe, je observeert, in het beste geval leef je mee. Maar dan sluit je het boek, en dan ben je weer helemaal alleen, en kun je overgaan tot de orde van de dag, zonder dat de tekst iets met je heeft gedaan.

Maar als wij teksten lezen uit de Heilige Schrift, lezen wij ze dan ook als een historische roman? Zijn het voor ons teksten van 2.000 - 3.000 jaar oud, spannende verhalen, mooie teksten, waar je je in verplaatst, maar waar je alleen maar toeschouwer bent, kijker, lezer? Nee, de Heilige Schrift is niet vrijblijvend. Die moet iets met je doen. Die is altijd voor jou bestemd, en als je iets gelezen hebt moet je wèl even gaan nadenken.

Natuurlijk, de Evangelietekst van vandaag kunnen we óók lezen als een spannend verhaal van lang geleden. Een stukje geschiedenis, een historisch document. Johannes de Doper krijgt vandaag op een wel zeer indringende manier de vraag toegeworpen: “Wie ben jij?”

Johannes geeft geen antwoord. Hij kan alleen maar zeggen: “Nee”.

Ben jij de Messias? Nee.

Ben jij Elia? Nee.

Ben jij de profeet? Nee.

Wanneer wij de Evangelietekst van vandaag lezen zoals een boek of een roman lezen, dan kunnen wij inderdaad denken dat die vraag voor Johannes bedoeld is. Maar we weten dat we, iedere keer weer wanneer wij lezen in de Heilige Schrift, dat we ons tóch iedere keer weer afvragen: “Is die vraag misschien voor mij bedoeld?” Want wat ik hier lees, is geen verhaal van 2.000 jaar geleden, het spreekt over hier en nu. De vraag die vandaag aan Johannes wordt gesteld, wordt aan ieder van ons gesteld, hier en nu. Ook wij, wij worden vandaag uitgedaagd om ons af te vragen: “Wie ben ik? Ja wie ben ik eigenlijk? Heb ik daar wel eens over nagedacht? Waar sta ik voor? Wat betekenen ik voor anderen? Wie ben ik voor hen?”

Johannes kan vandaag alleen maar “nee” zeggen. Hij zegt wie hij *niét* is. En tóch geeft hij wel degelijk een antwoord: “de stem van iemand die roept in de woestijn, bereid de weg van de Heer”. Het is alsof hij zegt: ‘vraag me niet wie ik ben, vraag me liever wat ik *dóe*, want daaraan zul je pas zien wie ik ben’. Met andere woorden: Johannes zegt niet wie hij is, maar hij zegt wat hij doet. Hij doopt met water, hij bereidt de weg van de Heer.

En ook hier, bij dit antwoord van Johannes, moeten wij ons ook niet afvragen, wat ons antwoord is? Wie ben ik... dat zegt meestal niet zoveel. Een naam en een goed gelijkende foto op een paspoort, ben ik dat? Nee, zeker niet. Adres en postcode? Nee, dat ben ik niet.

Die vraag die Johannes vandaag krijgt, is ook voor ons bedoeld. Wie ben ik? Wie ben ik ècht? Het antwoord lezen wij bij de profeet Jesaja, de profeet die we iedere dag van deze Advent lezen. Vorige week al, toen het ging over de stem van de roepende in de woestijn, de wegbereider. Johannes komt er vandaag weer op terug. Net als de profeet Jesaja die in de eerste lezing spreekt over de gezalfde van de Heer. Ook hij zegt niet wie hij is, hij zegt alleen maar wat hij doet: mensen genezen van wie het hart gebroken is, de kleine man de blijde boodschap brengen.

Dat is dus voor ons bedoeld. Mogen ook wij zijn zoals Johannes, zoals de Messias, de Gezalfde voorzeggd door de profeet Jesaja, mogen wij mensen zijn die gebroken harten genezen, mogen wij mensen zijn die medemensen die ergens mee vast zitten weer moed geven, mogen wij mensen zijn die Gods genade verkondigen.

Wij kunnen dat. Ieder van ons in zijn eigen kring. Ieder van ons op zijn eigen niveau. Ieder van ons, met de talenten die iedereen heeft.

Doen wij dus zoals Johannes de Doper. Wie wij zijn , laten we dat zien in wat we doen.

Régis de la Haye, diaken